

پیکاسوهای زاهدانی

گفت و گو با ۴ دختر نوجوان زاهدانی که با چند سطل رنگ و البته استعداد بی نظیر شان به دیوار های شهر شان جان تازه ای بخشیده اند

نسیم سهیلی روزنامه نگار

پرونده

اگر از خیابان هایی که نقاشی های روی دیوار هایش به آن ها جان تازه ای داده اند گذر کنید، ناخود آگاه صدا هایی از سنگ ها و آجر های شان می شنوید! صدای دیوار هایی که انگار زنده اند و با شما حرف می زنند اما این زیبایی را دست های هنرمند نقاشانی رقم زده که کمتر فردی، به آن ها توجه می کند. هنرمندان خیابانی (استریت آرتیست) که شاید هنر شان چندان به چشم نیاید و هیچ گاه آن چنان که باید طعم شهرت و ثروت را نچشند اما هنر شان مردمی است و رنگ و بوی شهر را تازه می کند. در این پرونده زندگی سلام به سراغ چهار دختر دهه هشتادی رفتیم که به خاطر نقاشی های خیابانی شان محبوب شده اند و دیوار های زاهدان با هنر آن ها جان گرفته است. این چهار استریت آرتیست به خیابان به عنوان مدرسه نگاه می کنند و چیز های زیادی در آن یاد گرفته اند که مهم ترین آن ها، همراهی با مردم است. این نوجوانان دبیرستانی تصمیم گرفته اند غبار بی حس و حالی را از شهر بزدایند، تنها با چند سطل رنگ، ابزار نقاشی و البته هنر ارزشمند و استعداد بی نظیر شان. یک روز در مدرسه دور هم جمع شدند، علایق و مشترکات همدیگر را درک کردند و تصمیم بر این شد تا گروهی به نام «استریت مورالیست» تشکیل دهند و به خیابان های زاهدان بیایند تا بر دیوار های شهر، نقش رنگ و زیبایی بکشند. شعار شان «نگار خانه ای به وسعت شهر» است و با اشتیاق پیش می روند تا خودشان را ثابت کنند. در ادامه، گفت و گوی ما با آن ها را که خودشان تمایل به چاپ تصویر چهره شان نداشتند خواهید خواند.

ZENDEGI - SALAM

ضمیمه روزنامه خراسان

چهارشنبه ۷ اسفند ۱۳۹۸
۲ رجب ۱۴۴۱ • ۲۶ فوریه ۲۰۲۰
شماره ۲۰۳۲۸

۱۵۴۹

پروستاتیت، انواع و درمان هایش

آیا نوع زایمان تأثیری بر روابط مادر و نوزاد دارد؟

۶ باور رایج اما نادرست درباره استرس

غیر قابل کنترل، همیشه بد، کاملاً قابل اجتناب و... از تصورات اشتباه مردم درباره استرس است

فر فره | قصه «نقاشی عجیب» برای کودکان

شهر را گالری نقاشی کردیم

از تک اعضای این گروه هنرمند خواستیم از احساس شان به نقاشی، اهداف شان برای آینده و نظرات مردم درباره کار شان بگویند

● **بچه ها از نظر مردم درباره ارزش کار شان می گویند**

فائزه مسگری | این موضوع به طرز فکر و سطح فرهنگ مردم هر منطقه بستگی دارد و سلیقه ها متفاوت است. با این حال، امیدواریم در آینده بیشتر متوجه ارزش واقعی کارمان شوند.

لیلی میرادی | خیلی از افراد علاقه مند به هنر به خصوص نقاشی، ارزش کار ما را درک می کنند و این برای ما باور کردنی نبود.

پانید میرا | ارزش های مردم در زندگی متفاوت است ولی بسیاری از آن ها ما را درک و تشویق می کنند. خوب تعداد اندکی از مردم برای هنر ارزشی قائل نیستند که آن ها هم نظرات شان را به ما می گویند.

زهرانوری | مردم هنر را درک می کنند، مخصوصاً

آن هایی که به آن علاقه مندند. البته عموم مردم

هم که با هنر آشنایی نداشتند، استقبال خوبی

از طرح های ما کردند.

● **بچه ها درباره نمایش آثار شان در گالری به جای خیابان می گویند**

فائزه مسگری | گالری را دوست ندارم چون در

گالری تعداد محدودی از آدم ها رفت و آمد دارند که

معمولاً آن ها هم افرادی هستند که خودشان با هنر آشنایی دارند اما نقاشی در خیابان که مکان گسترده تری است و در آن جا همه نوع آدمی رفت و آمد دارد، باعث می شود همه آدم ها از هر نژاد و فرهنگ و سلیقه ای با هنر و کار ما بیشتر آشنا شوند و این هدف ماست.

لیلی میرادی | خیابان یک گالری بزرگ تر و همگانی تر است و در واقع ما گالری خودمان را در شهر راه انداخته ایم.

پانید میرا | وقتی در خیابان نقاشی می کشیم، بسیاری از مردم کار ما را می بینند و این همه گیرتر است اما اگر در گالری هنری باشد، توجه کمتری به آن می شود و بازدید آن پایین است.

زهرانوری | ما از اول این کار را شروع کردیم که شهر را به گالری بزرگتری تبدیل کنیم و هر کدام جداگانه می تواند معنای گسترده و قشنگی داشته باشد.

● **بچه ها از احساس شان به نقاشی می گویند**

لیلی میرادی | نقاشی یعنی لمس کردن قلب و روح آدم ها. من می توانم با نقاشی، احساسات آدم ها را برانگیزم و به هیجان بیاورم. به وضوح این را حس می کنم که موقع کشیدن نقاشی، همه مامشکلات مان را فراموش می کنیم یا موقتاً آن ها را کنار می گذاریم و این ها همه از قدرت رنگ ها و روح زیبای نقاشی نشئت می گیرد. وقتی ما این کار را روی دیوار های شهر انجام می دهیم، افرادی که فقط از آن جاعور می کنند هم می توانند لحظاتی احساس ما را داشته باشند و یادیدن رنگ ها برای چند لحظه حس خوبی پیدا کنند. البته این موضوع را موقع کار، زیاد در چهره عابران گذری دیده ام که باعث خوشحالی ام شده است.

فائزه مسگری | نقاشی ابعاد گسترده و گوناگونی دارد که لزوماً به معنای کشیدن نقاشی روی کاغذ نیست بلکه می توانید به کمک رنگ ها و عناصر شبیه آن، روح و قلب خودتان را زیاتر کنید و دید بهتری به زندگی داشته باشید. همچنین تمام این احساسات زیار ایه دیگران و اطرافیان تان منتقل کنید. ما با اجرای نقاشی دیواری، سعی کرده ایم تمام احساسات قشنگ و رنگی زندگی مان را به بقیه آدم ها نشان دهیم و منتقل کنیم تا آن ها هم دید بهتری به زندگی پیدا کنند و با دنیای ما آشنا شوند.

پانید میرا | نقاشی روی دیوار سختی های خودش را دارد اما در کنار سختی ها حس قشنگی دار و من از این موضوع لذت می برم.

زهرانوری | قطعاً یکی از بهترین و قشنگ ترین حس ها برای هر آدمی انجام دادن کار های مورد علاقه اش است و من مثل هنر انسانی از انجام کار مورد علاقه ام که نقاشی است، لذت می برم.

● **بچه ها از اهداف شان برای آینده می گویند**

لیلی میرادی | این کار الان یک برنامه دوساله است که تا پایان سال بعد ادامه دارد و بعد از آن، ما وارد دانشگاه می شویم و احتمالاً هر کدام از هم جدا شویم اما امیدواریم که این گروه، به کارش ادامه دهد.

پانید میرا | در آینده هر کدام از ما مسیر زندگی خودمان را می رویم اما امیدوارم کار ما روی شهر تأثیر داشته باشد.

فائزه مسگری | رسیدن به موفقیت در همه مراحل زندگی به خصوص نقاشی دیواری.

زهرانوری | مدت کمی را با هم خواهیم بود و امیدوارم در همین مدت کوتاه وظیفه مان را به نحو احسن انجام داده باشیم.

هدف مان شادی بخشی به مردم است

«پانید میرا» و «لیلی میرادی» ۱۶ ساله اند و «فائزه مسگری» و «زهرانوری» ۱۷ سال دارند. تحصیلات همه این نوجوانان خوش ذوق در رشته گرافیک است. «پانید» به نمایندگی از گروه قبول می کند سوالات ابتدایی ما را پاسخ بدهد. او گروه شان را این طور معرفی می کند: «ما چهار دختر نوجوان نقاش با نام گروه «استریت مورالیست» هستیم. استریت مورالیست به معنای نقاشی دیواری است یا نقاشی دیوار نما و گروه های دیگری در ایران و خارج از ایران هستند و بوده اند که این فعالیت را انجام می دهند اما شاید ما یکی از کم سن و سال ترین این گروه ها باشیم. درباره شروع همکاری هم، ما هم کلاسی و دوست بودیم و این ایده به ذهن یکی از بچه ها رسید که برای زیباتر شدن زاهدان، نقاشی دیواری انجام بدهیم و هدف مان شادی بخشی به مردم است.»

مردم معروف ترین نقاشی های

جهان را هم نمی شناسند

نماینده گروه دختران هنرمند «استریت مولاریست»، درباره استقبال مدرسه و خانواده ها از این تصمیم می گوید: «اوایل کار، مدرسه مان از این تصمیم راضی نبود و حتی به بهانه امتحانات ترم، می خواست جلوی کار کردن ما را بگیرد اما وقتی از کار های ما استقبال شد، مسئولان مدرسه هم گفتند به ما کمک می کنند اما ما خودمان به تنهایی این کار را شروع کرده بودیم و دوست داشتیم بدون کمک گرفتن و ایجاد در دسر برای دیگران ادامه اش بدهیم. البته خانواده هایمان هم از این کار استقبال و کمک زیادی کردند. ما همیشه سایه حمایت و تشویق پدر و مادرمان را بر سر مان حس کردیم. آن ها به ما امید می دادند تا به موانعی که در پیش داریم، توجه نکنیم. برای نقاشی ها هم برنامه ما این است که معروف ترین آثار جهان را بکشیم اما متأسفانه مردم در باره آثار معروف نقاشی چیز زیادی نمی دانند و اصلاً آن ها را نمی شناسند اما با نقاشی کردن آن ها روی دیوار های شهر، سعی می کنیم آثار مهم نقاشان بزرگ دنیا را به آن ها معرفی کنیم تا از دیدن شان، لذت ببرند.»

در قبال این کار، هیچ پولی دریافت نمی کنیم

معروف دنیا به مردم است، پولی دریافت نمی کنیم. ما از همان ابتدا، این کار را با هزینه خودمان شروع کردیم و از کسی توقع کمک نداشتیم. هزینه هر نقاشی بستگی به متراژ دیوار دارد. کار های مان تقریباً روی دیوار های ۴×۳ اجرا می شود، حالا گاهی بیشتر

کار دختران هنرمند زاهدانی از طرف نهاد یا سازمانی حمایت نمی شود و آن ها می گویند تنها اداره ارشاد استان شان، کمی به آن ها برای مخارج مواد اولیه نقاشی کمک کرده است. «پانید» درباره درآمد شان از این کار می گوید: «ما در برابر نقاشی که برای زیباسازی و معرفی آثار